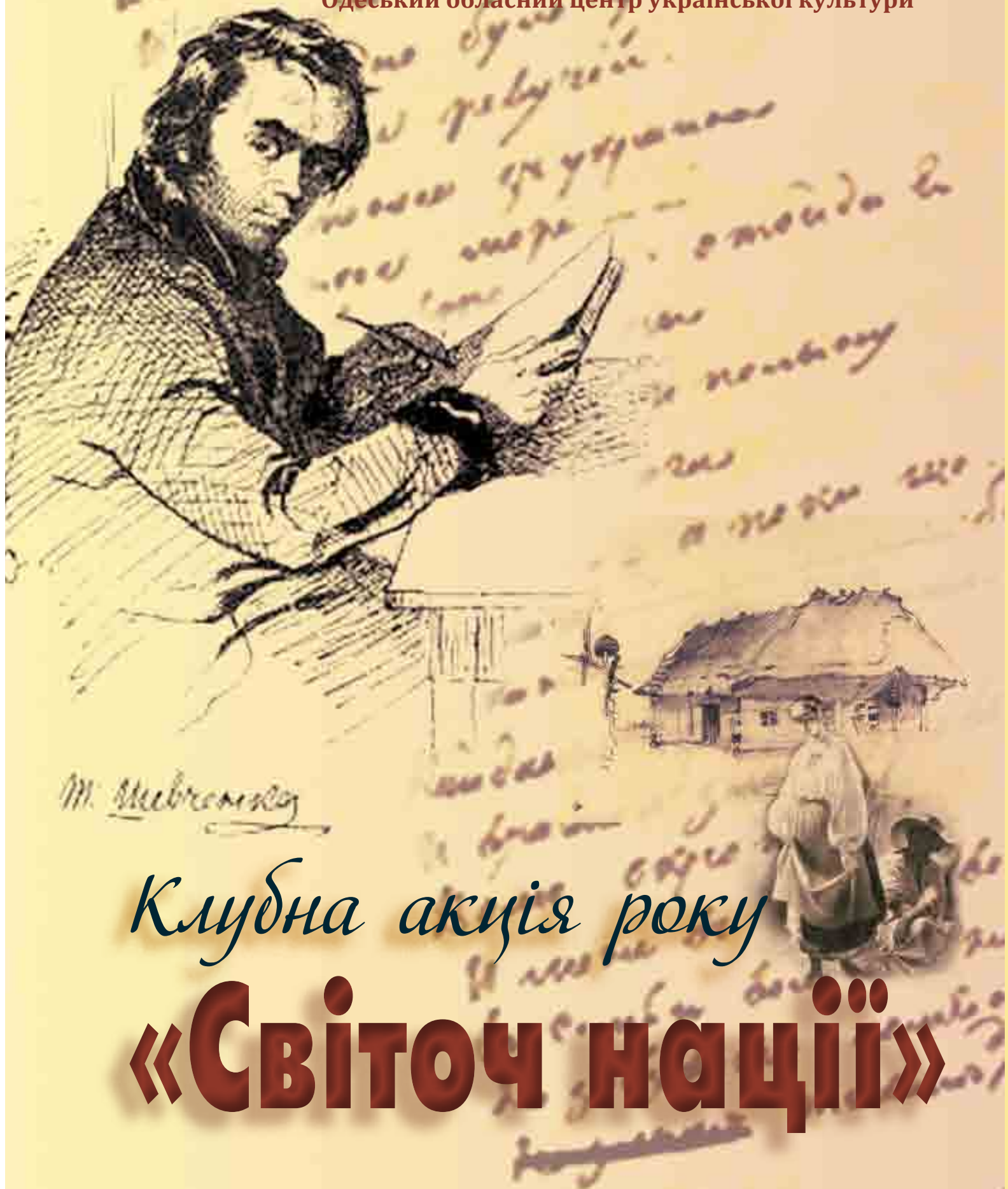

Управління культури і туризму, національностей та
релігій облдержадміністрації
Одеський обласний центр української культури

M. Mykhovskyy

Клубна акція року

«Світоч нації»

Одеса, 2014 рік

ОДЕСЬКА ОБЛАСНА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ
УПРАВЛІННЯ КУЛЬТУРИ І ТУРИЗМУ,
НАЦІОНАЛЬНОСТЕЙ ТА РЕЛІГІЙ

Наказ

“25” 02 2014 р.

Одеса

№ 53

*Про організаційні заходи щодо
проведення клубної акції року
“Світоч нації”*

З метою популяризації творчості спадщини видатного українського поета Т. Г. Шевченка, утвердження в суспільстві високих духовних ідеалів безсмертного Кобзаря, піднесення національної культури, згідно плану роботи Одеського обласного центру української культури на 2014 рік

НАКАЗУЮ:

1. Одеському обласному центру української культури (Вітос В.Г.) організувати та провести з 3 березня по 24 серпня 2014 року клубну акцію року “Світоч нації”
2. Затвердити умови проведення заходу (додаються)
3. Начальникам відділів культури райдержадміністрацій забезпечити участь закладів культури у обласній клубній акції року “Світоч нації”
4. Контроль за виконанням наказу покласти на заступника начальника управління Олійник О.В.

Начальник управління

Станков

Клубна акція року «Світоч нації» (умови проведення)

Клубна акція року «Світоч нації» (далі «акція»), присвячена 200-річчю від дня народження Т.Г. Шевченка, проводиться за ініціативи управління культури і туризму, національностей та релігій Одеської обласної державної адміністрації та комунальної установи «Обласний центр української культури».

Координатори акції: відділ культосвітньої роботи та народної творчості управління культури і туризму, національностей та релігій облдержадміністрації, відділ народної творчості, фольклору та етнографії Одеського обласного центру української культури, відділи культури міських рад, відділи культури райдержадміністрацій.

Інформаційну підтримку акції здійснюють засоби масової інформації обласного та районного рівнів.

1. Мета і завдання

1.1. Акція проводиться з метою популяризації творчої спадщини видатного українського поета Т.Г. Шевченка, утвердження в суспільстві високих духовних ідеалів безсмертного Кобзаря, піднесення авторитету національної культури.

1.2. Основними завданнями акції є:

- проведення просвітницьких, художньо-мистецьких, культурно-дозвілєвих заходів, спрямованих на вивчення життєвого і творчого шляху Тараса Шевченка, показ клубними формами роботи актуальності творів геніального поета;

- залучення до масових заходів акції широких верств населення, особливо дітей та молоді з метою формування національної свідомості та засвоєння духовних цінностей свого народу;

- розширення репертуару аматорських колективів творами Т.Г. Шевченка.

2. Порядок організації та проведення

2.1. Акція проводиться протягом лютого-серпня 2014 року.

2.2. До участі у акції залучаються заклади культури клубного типу районів області, клубні формування та творчі об'єднання.

2.3. Для проведення акції в області можуть створюватися районні та міські оргкомітети, до складу яких входять представники органів місцевого самоврядування, творчих спілок, керівники та спеціалісти установ і закладів культури, засобів масової інформації.

Персональний склад оргкомітетів затверджується наказами відділів культури міських рад, відділів культури районних державних адміністрацій.

2.4. Районні та міські оргкомітети:

- здійснюють організацію та проведення акції на місцях, вносять пропозиції до плану проведення акції;
- можуть визначати переможців та форми їх відзначення, беруть участь у підготовці підсумкових документів для обласного оргкомітету;
- забезпечують інформаційними матеріалами учасників акції та надають консультативну допомогу.

2.5. Підсумкові матеріали від міст і районів подаються до 1 серпня 2014 року до обласного центру української культури за адресою: 65014, м. Одеса, вул. Польська, 20 та e-mail: metodykakor@ukr.net.

2.6. Заключний обласний захід акції, літературно-мистецьке свято «Безсмертних дум його жива зоря», відбудеться у серпні 2014 року, напередодні Дня незалежності України, в м. Одесі, в рамках якого пройдуть:

- шевченківські читання «У колі друзів»;
- виставка експозиції інформаційних матеріалів найбільш яскравих культурно-мистецьких заходів, цікавих форм роботи клубних установ міст та районів області;
- виставка експозиції художників та майстрів декоративно-ужиткового мистецтва області;
- гала-концерт кращих виконавців та колективів аматорського мистецтва регіону «Наша дума, наша пісня не вмре, не загине».

3. Фінансування

3.1. Проведення заходів акції на регіональному рівні здійснюється за рахунок коштів відповідних місцевих бюджетів та інших джерел, не заборонених чинним законодавством.

3.2. Заключні обласні заходи акції здійснюються за рахунок асигнувань, передбачених в обласному бюджеті по галузі «Культура» на діяльність комунальної установи «Обласний центр української культури».

4. Підсумки та нагороди

4.1. Підсумкові матеріали від районів області вивчаються та узагальнюються Одеським обласним центром української культури.

4.2. За результатами проведення обласної акції будуть визначатися найбільш активні учасники культурно-мистецької акції серед палаців, будинків культури та клубів області.

Протокол

про визначення переможців
конкурсу на кращий захід до 200-річчя
з дня народження Т.Г. Шевченка

м. Одеса

27 серпня 2014 року

У конкурсі на кращий захід до 200-річчя з дня народження Т.Г. Шевченка взяли участь заклади культури Арцизького, Болградського, Іванівського, Кілійського, Котовського, Красноокнянського, Ренійського, Роздільнянського, Савранського, Тарутинського, Ширяївського районів та міста Білгород-Дністровський.

Журі: Стокіч Т.П., Чернецька Л.Т., Савіна Л.Ф. розглянули матеріали надані на конкурс і прийняли рішення про такий розподіл місць:

I місце: Арцизький районний будинок культури (директор Кондрек В.В.);

II місце: Білгород-Дністровський міський центр культури та дозвілля ім. Т.Г. Шевченка (директор Швачка Н.В.);

III місце: Кілійський районний будинок культури (в.о. директора Шевченко С.М.)

Журі: Т.П. Стокіч
Л.Т. Чернецька
Л.Ф. Савіна

«Живий у пам'яті Тарас»

Літературний вечір, присвячений 200-річчю з дня народження М.Г. Шевченка.

Звучить мелодія пісні «Зоре моя вечірняя»

На екран проєктується портрет Т.Г. Шевченка у рушнику.

Виходить дівчина зі свічкою в українському костюмі – читає вірш.

Дівчина українка:

Свічку поставлю, свічку поставлю
І перед образом, і перед тобою.
І хоч у мріях, народ свій заставлю
Стати навколішки поряд зі мною.
І помолитись за тебе, Кобзарю,
Щиро – хоч раз би – як перед – Богом.
Все ж українці ми, а не хазари. (залишається на сцені)

На сцену виходять ведучі.

І ведуча:

Плине час, як стрімкі води сивого Дніпра Славути. Минають роки, десятиліття, але не коли не минеться народ і його любов до рідної землі. Ніколи не погасне любов до борців за народне щастя, до геніїв, що віддали свій талант рідній Батьківщині, і перший із них Т.Г. Шевченка.

(Дівчина українка звертається в зал)

Дівчина українка:

Тарасе, поглянь на свою Україну, вона в цьому залі.

2ведуча:

Сьогодні ми поринемо в спогади про дитячі та юнацькі роки славного Кобзаря.

Виходить хлопець козак.

Дівчина українка:

Благословен той день і час,
Коли прослалась килимами,
Земля, яку сходив Тарас
Малими босими ногами
Земля, яку скропив Тарас
Дрібними росами – сльозами.

Хлопець-козак:

В похилій хаті край села
Над ставом чистим і прозорим.
Життя Тарасику дала,
Кріпачка – мати, вбита горем.

Звучить пісня «По долині вітер віє» виконує Колосова Н.

I ведуча:

9 Березня 1814 року в селі Моринцях в родині Грицька і Катерини Шевченків народився син і нарекли його Тарасом.

На екрані хата Шевченка

Ріс хлопчик мовчазним, не тримався хати, блукав десь Тарас за вигоном.

II ведуча:

Тільки зіп'явся на ноги, почалося те дитяче бурлакування. Батьки на панщині, брат десь пастишить, сестра на городі, а ти Тарасе куди хочеш – скрізь тобі шляхи відкриті.

Ведучі ідуть зі сцени.

На сцену виходить малий Тарас із лозинкою в руках, рубає лозинкою будяки.

Тарас:

Ти пан Шишкевич! Я просити не буду (*продовжує рубати*)

Ти пан Висотцький (*продовжує рубати*)

Вибігає на сцену чепурненька Оксана.

Оксана: (*до Тараса*)

Тарасе, що ти робиш?

Тарас:

Який я тобі Тарас? Я – гайдамак.

Оксана:

Що ти тут робиш?

Тарас:

Не заважай! Бач – панам голови рубаю.

Оксана:

І я, і я.

Тарас:

Ну, добре, хай і ти будеш гайдамакою. На рушницю стріляй.

(Тарас віддає лозинку, Оксана стріляє)

Оксана:

Ходімо Тарасику. (*ідуть зі сцени*)

Голос ведучого (за лаштунками): «І колись Тарас напише»

На сцену виходить хлопець в українському костюмі.

Читає:

Ми в купочці росли колись,
Маленькими колись любились
А матері на нас дивились

Та говорили, що колись одружимо їх,
Не вгадали. Старі зарані повмирали.
А ми малими розійшлись
Та вже не сходились ніколи.

(іде зі сцени)

Виходить ведучий з малим Тарасом.

Вірш «І досі сниться» вик. Т. Боднар (з фоном)

І ведуча:

Восьмилітнього хлопчика Тараса батьки віддали до дяка в науку. За найменшу провину карав він своїх учнів різками.

Тарас:

Ти взяла мене малого за руку
І в школу хлопця відвела
До п'яного дяка в науку;
«Учися серденько, колись
з нас будуть люди» - ти казала.

II ведуча:

Невдовзі після смерті матері в 1825 році помер і батько. Це горе приголомшило Тараса.

Тарас:

Там батько плачучи з дітьми
А ми малі були і голі! –
Не витримав лихої долі,
Умер на панщині... а ми
Розлізлися межі людьми,
Мов мишенята.
Я до школи
Носити воду школярам.

І ведуча:

Тарас наймитує у школі, а потім пасе громадську череду.

Тарас:

Мені аж страшно, як згадаю
Оту хатину край села!
Мене там мати повивала
І повиваючи співала,
Свою нудьгу переливала
В свою дитину
В тім гаю,
У тій хатині, у раю,
Я бачив пекло.

Літературно-музична композиція «Вітер віє, та її доля» вик. Чебан
Наталя, Мінчева

II ведуча:

І тікав малий Тарас із тої хати. В поле тікав сам або з Оксаною
Коваленківною.

Тарас присідає і плаче, виходить Оксана.

Оксана:

Чому ж ти знову плачеш, Тарасику? Тебе хтось образив. Чи
далі за мамою плачеш?

Тарас:

Як жила моя мати, то було всім добре. Мама всіх любила
однаково, а мачуха любить тільки своїх дітей. Своїм дітям дає хліб
і сало, а нам тільки хліб салом намастить, та сало до комірчини
ховає, комору замкне, ключі носить тільки коло себе.

Оксана:

Моя мама казали, що твоя мачуха найбільш не любить твоєї
найменшої сестри Марусі.

Тарас:

Мачуха вам загадує роботу, але Маруся маленька нічого не
вміє робити, от мати її вигонить босу на сніг.

Оксана:

А на святий вечір ти носив дідові Іванові вечерю?

Тарас:

Носив з Яриною і Микитою.

Оксана:

Не плач Тарасику моя мама казали, що Бог на небі все бачить,
а хто робить кривду, як твоя мачуха, то за неї і заплатить. А твоя
мачуха не боїться бога.

I ведуча:

Отаке життя холодне і голодне. Тарас не міг стерпіти мачусі.
Було щось скаже, а мачуха не даси йому їсти.

II ведуча:

Тоді тікав Тарас у сад і чекав, поки якась із сестер принесе
йому шматок хліба.

I ведуча:

А найбільше чекав
Тарас Різдва, чи то
світлого Великодня.

II ведуча:

Дуже любив
Тарас ще Купальське
свято, купальські пісні,
хороводи.

Оксана:

Тарасику, а ходімо до річки віночки пускати і свічки палити. Ходімо!
(ідутъ зі сцени)

Пісня «Ой на Івана ой на Купала» виконує Чернишова Л., Колосова Н. з супроводженням танцювального колективу старшої групи «Гранд Прі»

I ведуча:

Натерпівся Тарас доволі у неволі. І я прошу уявити, як з голодного хлопчика піднявся наш Тарас до вершини людської думки. Коли він устиг стати поетом, живописцем, скульптором, драматургом? (електрона виставка «Життя Т.Г. Шевченка»)

«Лілея» вірш читає Гайдаржи О.Д.

«Український танок» вик. «народний» танцювальний колектив «Едельвейс»

II ведуча:

І ось 1838 року 22 Квітня, Шевченка викупили на волю, Тарас навчається в академії мистецтв. У Травні 1839 року молодий художник отримує першу срібну медаль, через рік другу.

I ведуча:

Тарас пише вірші, які коштують йому волі.

Вірш «Заповіт» читає Кринчев І.

Заповіт

Як умру, то поховайте
Мене на могилі,
Серед степу широкого,
На Вкраїні милій,
Щоб лани широкополі,
І Дніпро, і кручі
Було видно, було чути,
Як реве ревучий.
Як понесе з України
У синєє море
Кров ворожу... отоді я
І лани, і гори —
Все покину і полину
До самого бога

Молитися... а до того
Я не знаю бога.
Поховайте та
вставайте,
Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте.
І мене в сім'ї великій,
В сім'ї вольній, новій,
Не забудьте пом'янути
Незлим тихим словом.

Пісня «Ой у полі та ще й при дорозі» виконує Новакова Г.
«Утончала стежечку» музично-хореографічна композиція вик.
Тодорова Ольга, Чолак Надія, Танцювальний кол-в «Вікторія»

II ведуча:

Придивиться до портрета Тараса, ви обов'язково зустрінетесь з його очима. Ми ніби відчуваємо, що його переповнюють думи. Про що він мріє? Так, про свою долю безталанну, про далеких рідних людей, про Україну. Вслухайтесь в музику його слів.

Лунає мелодія пісні «Думи мої»

II ведуча:

Поетові думи, болі і страждання, надії і сподівання, хвилини радості і тривоги лягли на папір і зібрались в цій поетичній збірці – «Кобзар» (на екрані книга «Кобзар»)

Виходять дівчина і хлопчик в українських костюмах тримають в рушнику «Кобзаря»

Дівчина українка:

Коли окраєць житняка
Мені, було, давала мати,
Я мусив спершу показати
Чи не брудна моя рука

Хлопець козак:

Як жебраки ішли не раз
Голодні, чорні переднівки
І хліб святим ставав, бо тільки
Він боронив от смерті нас

Дівчина українка:

А коло хліба на столі
На самотканій скатертині
Лежала книга, як святиня
Людські надії і жалі

Хлопець козак:

То був Кобзар
Його не міг
Ніхто, не вмивши руку взяти
Бо він – святий, казала мати
Він смерть народу переміг.

Дівчина українка:

Його мов хліб у чорний час
Просили в позички сусіди
З ціляючи серця завжди
Тим словом, що прорік Тарас.

II ведуча:

Ой поете, великий пророче
Скільки сил віддав у житті
Захищаючи долю жіночу
І завжди в самоті.

Уривок з п'єси «Назар Стодоля». Драматичний гурток
«Промінь»

Дійові особи:

Хома Кичатий – сотник

Галя – дочка його

Стеха – молода ключниця у Кичатого

Назар Стодоля – друг його

Свати

Щедрувальники

I СЦЕНА

Вечер. Внутренность светлицы, богато убранной коврами й бархатом. В стороне стол, покрытый дорогим ковром; кругом скамьи под бархатом, окаймленные золотом. На столе стоят фляги, кубки й разные кушанья; горят восковые свечи. Стеха убирает стол.

Стеха (йде від стола)

Усе! здається, що все. Стривай лишень, чи не забула чого. Риба, м'ясо, баранина, свинина, ковбаса, вишнівка, слив'янка, мед, венгерське - усе, усе. Тут і їстівне, і випити. Коли б лишень гості. Та що вони так довго баряться? І надоумило ж сідоусого у таке свято, коли добрі люди тільки колядують, сподіваться гостей, та й ще яких гостей! Старостів од такого ж старого дурня, як і сам. Побачимо, що то з того буде. Дівці дівку недовго збить з пантелику, а ще таку, як моя панночка і- і-і! А вона поплаче, посумує, а далі й нічогісінько. Та й Назар таки не раз спасибі скаже.

Виходить Галя.

Галя: Що це ти, Стехо, робиш? Хіба у нас сьогодні гості, чи що?

Стеха: Та ще й які гості, якби ви знали!

Галя: Які ж там гості і відкіля?

Стеха: Угадайте.

Галя: Чи не з Чигирина?.. Так?..

Стеха: Із Чигирина, та хто такий?

Галя: Які-небудь старшини?

Стеха: То-то бо й є, що не старшини, і...

Галя: Та хто ж такий? Може... та ні! сьогодні не такий день. А мені батюшка учора і говорив щось таке.

Стеха: Говорив, та не договорив. А я знаю, - тільки не скажу.

Галя: *(обнимає Стеху)* Стехо, голубочко, ластівко моя! скажи, не муч мене.

Стеха: Слухайте ж. Сьогодні прийдуть старости.

Галя: Від Назара! від Назара!

Стеха: Та там вже побачите, від кого.

Галя: Ну, що ж? Від Назара?

Стеха: Та від кого ж більш? Вже пак не від старого Молочая, нашого полковника.

Галя: Цур йому, який нехороший! Як приїде до нас, то я зараз із хати втікаю. Тільки у його, паскудного, і мови, що про наливку та про вареники.

Стехо, чи ти любила коли, чи обнімала коли козацький стан високий, що... дрижать руки, мліє серце? А коли цілуєш... що тоді? Як се, мабуть, любо! Як се весело!

(Співає і танцює.)

Гой, гоя, гоя!
Що зо мною, що я?
Полюбила козака -
Не маю покоя.
Я його боялась...
Що ж опісля сталось?
На улиці пострічалась
Та й поцілувалась.
А мати узріла...
Яке тобі діло!
Віддавайте заміж,
Коли надоїла!
Стукають у двері.

Галя: Ох, лишечко! Хтось іде!

Іде зі сцени.

Стеха: Хто там?

Хома: *(за дверима)* Я, я! Відчиняй мерщій.

Входить Хома.

Хома: Шо? Не було? Оце ж яка хуртовина!

Стеха: Кого не було?

Хома: Кого? Гостей!

Стеха: Яких гостей? Од пол...

Хома: Цс!.. еге ж.

Стеха: Ні, не було.

Хома: Гляди ж, ані телень!

Стеха: Та се розумію, та з якого кінця почати, не знаю. Вона, бачите, полюбила Назара так, що й сказати не можна. Ось і сьогодні мені говорила. "Моли, каже, Стехо, бога, щоб швидше я вийшла заміж за Назара, половину добра свого віддам!"

Хома: А ти й повірила!

Стеха: А чому ж і ні? вона така добренька.

Хома: Дурна ти, дурна! Годі не знати що базікати. Піди лишень до Галі та поговори з нею хорошенько по-своєму, і коли ні... то завтра і між нами ні.

Стеха: Женитесь?

Хома: Еге!

Стеха: На мені?

Хома: Ну, добре, добре! Тільки слухай. Треба діло сконувати так, щоб вона не знала, від кого старости, а то - чого доброго усе піде шкереберть.

Стеха: Та вже мені не вчиться, як ділом повернуть. Наговорю такого дива моїй панночці - що твій кобзар. Старий, скажу, чоловік, як подумаєш, усім, усім лучче від молодого. Молодий... та що й казати? нікуди не годиться, а до того ще докучливий та ревливий, а старий - тихий-тихий і покірний.

Хома: Так, так! О, ти дівка розумна! Іди ж до Галі, та гляди - гарненько побалакай з нею. Іди ж, іди та поклич мені Галю, а затим сама полагодь рушники.

Стеха: Та вже усе наготові.

Виходить Галя.

Галя: Добри вечір, батенько! Де це ви так довго барились? Ви мене кликали, чи що?

Хома: Та кликав, кликав. *(Роздивляється її.)* Що ти не всі стрічки почіпляла? Та нехай! Поки буде і сих. Послухай. Мені треба поговорити з тобою об важнім ділі. Ти знаєш, ми сьогодні старостів сподіваємось?

Галя: Сьогодні? На перший день свята, на самісіньке різдво?

Хома: Так що ж? Отець Данило, спасибі, дозволив. Гляди ж, не піднеси гарбуза.

Галя: Як се можна! Хіба він дуже старий, чи що? Ось послушайте, якої нісенітници наговорила мені Стеха. Сміх та й годі!

Хома: А що тобі вона наговорила?

Галя: Каже, буцімто старі... та ні, не скажу, далєбі не скажу, бо казна-що. Вона й сама не знає, що говорить.

Хома: Хіба ж не правда? Старий чоловік краший молодого.

Галя: Та й вона те ж казала.

Хома: А тобі як здається?

Галя: Як таки можна? То старий, а то молодий.

Хома: Так, по-твоєму, молодий краще?

Галя: *(весело)* Отож пак!

Іде зі сцени, але зразу вбігає назад.

Приїхали, приїхали!

Хома: Оце ж як ти мене злякала! Піди у свою кімнату та прийдеши, як кликну.

Галя: Чого у кімнату? Я тут зостанусь, ніхто не побачить.

Хома: Закон не велить.

Галя: Ну, так я піду.

Іде зі сцени.

Хома сідає за стіл. В двері стукають. Входять свати с хлібом, низько кланяючись господарю, кладуть хліб на стіл.

Свати: Дай, боже, вечір добрий, вельможний пане!

Хома: Добрий вечір і вам. Добрий вечір, люди добрі! Просимо сідати; будьте гостями. А відкіля се вас бог несе? Чи далека, чи близька?

Свати: Ми ловці, молодці, сьогодні в ранці встали і такі на слід напали. Тут застряла наша куниця, в вашій хаті красна дівичка. Оце ж нашому слову кінець, а ви дайте ділу вінець.

Хома: Галю! чи чуєш? Галю! порай же, будь ласкава, що мені робити з оцими ловцями-молодцями.

Галя виносить два вишитих рушника, перев'язує сватів.

Сват: Спасибі ж батькові, що свою дитину рано будив і усякому добру учив. Спасибі й тобі, дівко, що рано вставала, тонку пряжу прядла, придане придбала.

Сват: *(піднявши чарку)* Пошли ж боже, нашим молодим щастя, і богатства, і доброго здоров'я ...

Свата перебиває хор колядників під вікнами.

Гарно колядують наші козаки!

Хома: *(до Галі)* Я ж тобі наказував, щоб нікого не пускали! Задумалась, забула!

Входить Назар з молоддю. Співають колядку.

Коляд коляд колядниця
Добра з медом паляниця
А без меду не така

Дайте дядьку п'ятака
Як не даси п'ятака
Візьму вола за рога
Та виведу на Моріз
Та викручу правий ріг
Буду рогом крутити
А воликом робити
Щедрівочка шедрувала
До віконця припадала
Що ти тітка напекла
Неси швидше до вікна
Коляд коляд колядниця
Добра з медом паляниця
Коляд коляд колядниця
Добра з медом паляниця.

(Входить Назар с молодими козаками.)

Назар: Дай, боже, вечір добрий! Помагай-бі вам на все добре! *(Всі мовчать.)*

Хома: Спасибі, спасибі... Милості просимо. Просимо сідати. *(Мовчання продовжується)*

Назар: Сядемо, сядемо, аби було де: ми гості непрохані. Може, помішали; дак ми і підемо, відкіля прийшли. Так бач, через що полковник послав мене з грамотами в Гуляй-Поле! Весело, весело! Наливай швидше горілки, і я вип'ю за твоє здоров'я! Не лякайся, не лякайся, наливай.

Хома: Хто сміє знущатися над моєю дочкою?

Назар: Я! Хіба не бачиш? Я, Назар Стодоля! Той самий, за кого ти вчора обіцяв видать дочку свою, той самий, якого ти знав ще з тієї пори, як він тебе вирвав із-під ножа гайдамаків.

Хома: Що дальш?

Галя: Хіба ж не ти прислав?

Хома: Мовчи! Геть собі!

Назар: *(зупиняє Галю)* Стривай, стій тут! І тебе обманюють?

Хома: Не обманюю, а так, як батько велю. Вона просватана за чигиринського полковника.

Назар: Полковника! Учора була моя, сьогодні полковникова, а завтра чия буде? Чуєш, Галю?

Галя: *(обійнявши батькові ноги)* Ви покійній матері, як вона умирала, біля домовини обіцяли мене видать за Назара. Що ж ви робите? Чим я вас прогнівила? За що мене хочете убить? Хіба ж я не дочка ваша?*(плаче)*

Наза: Камінь! Залізо! Ти огню хочеш! Буде огонь, буде! Для тебе все пекло визову... ти жди мене. *(До Галі.)* _Бідна, бідна! В тебе нема батька, в тебе кат єсть, а не батько! Бідненька, серденько моє, пташечко моя безприютна!*(обіймає її.)* Прощай, моє серце, прощай! Не забаримось побачитися.

Назар: *(до сватів)* Розкажіть полковнику, що бачили і що чули. Скажіть, що його молода при ваших очах обіймалась зо мною. *(Галя обіймає його)* Бачите, бачите! Прощай же, моє серце, моя голубочко! *(обіймає її)* Я знаю, що мені робить. Я знайду правду. Прощай! Вернусь, сподівайся.

Галя падає, втративши свідомість. Назар, закривши лице руками, йде, Гнат і козаки за ним. Хома і свати підбігають до Галі.

На сцену виходить солістка.

Пісня «Бодай тобі» вик. Д. Ябанжі

На сцену виходять ведучі.

ФОН

I ведуча: Все йде, все минає... Та залишається пам'ять.

II ведуча: Шануючи Кобзаря, вклоняємося до землі за його безсмертне слово, за віру, за надію.

I ведуча: Над Україною зійде світанкова щаслива зоря волі й добробуту, свободи і розквіту.

II ведуча: Миру, злагоди та добробуту в ваші сім'ї.

I ведуча: Дякуємо всім за увагу.

Закривається завіса

Літературна година Тарасові музи

«Мені ж, Боже,
на землі подай любов,
сердечний рай...»
Тарас Шевченко

Ведуча 1:

Про кохання Тараса Шевченка написано численні спогади, наукові дослідження, романи, поеми. Але, певна річ, далеко не все сказано. У тому, кого і як кохає велика людина та й звичайна теж, розкривається історія цілого покоління, атмосфери часу. Окрім того, у митців це один із ключів до розкриття таємниці їхньої творчості, її тематики, головних сюжетів, до розгадки політичних і життєвих ідеалів.

Ці міркування особливо правомірні стосовно Тараса Шевченка, який шукав у коханні жіночий ідеал, суголосний з народним ідеалом жінки, коханої, дружини, прагнучи виходу із самотності особистої та суспільної.

Сподіваємось, що кохання Шевченка і його інтимна лірика допоможуть глибше розкрити нам сутність Поета. Давайте, торкнувшись цієї делікатної теми, спробуємо підвестись до вершин духу генія, а не приземлити їх, звівши велике до дрібного чи дріб'язкового.

Далека і гірка була Тарасова любов,
Одвічні протилежності в житті,
Кружила заметіль навколо доль,
Заплуталось кохання в крижаній імлі...

Ведуча 2:

Уперше незбагненні почуття пробудила в хлоп'ячій незахищеній душі сусідська дівчина **Оксана Коваленко**.

Ми вкупочці колись росли,
Маленькими собі любились,
А матері на нас дивились,
Та говорили, що колись
Одружимо їх. Не вгадали,
Старі зарані повмирали,
А ми малими розійшлись,
Та вже й не сходились ніколи.

Мене по волі і неволі
Носило всюди.

(на фоні музики Й.Баха)

Чи правда, Оксано? чужа чорнобрива!
І ти не згадаєш того сироту,
Що в сірій свитині, бувало щасливий,
Як побачить диво-твою красоту.
Кого ти без мови, без слова навчила
Очима, душею, серцем розмовлять.
З ким ти усміхалась, плакала, журилась
Кому ти любила Петруся співать.
І ти не згадаєш. Оксано! Оксано!
А я й досі плачу, і досі журюсь,
Виливаю сльози на мою Мар'яну,
На тебе дивлюся, за тебе молюсь.
Згадай же, Оксано, чужа чорнобрива,
І сестру Мар'яну рястом уквітчай,
Часом на Петруся усміхнись, щаслива,
І хоч так, як жарти, колишне згадай.

А я так мало, небагато
Благав у Бога, тільки хату,
Одну хатиночку в гаю,
Та дві тополі коло неї,
Та безталанну мою,
Мою Оксаночку, щоб з нею
Удвох дивитися з гори
На Дніпр широкий, на яри,
Та на лани золотополі,
Та на високії могили;
Дивитись, думати, гадать,
Коли-то їх понасипали?
Кого там люде поховали?
І вдвох тихенько заспівать
Ту думу сумную, знедавна,
Про лицаря того гетьмана,
Що на огні ляхи спекли.
А потім би з гори зійшли.
Понад Дніпром у темнім гаї
Гуляли б, поки не смеркає
Поки мир божий не засне,
Поки з вечернею зорьєю
Не зійде місяць над горою,
Туман на лан не прожене.
Ми б подивились, помолились
І розмовляючи пішли б
Вечеряти в свою хатину.
Даєш ти, господи єдиний,
Сади панам в твоїм раю,
Даєш високії палати.

Пани ж неситі, пузаті,
На рай твій, господи, плюють
І нас дивитись не дають
З убогої малої хати.
Я тільки хаточку в тім раї
Благав, і досі ще благаю,
Щоб хоч умерти на Дніпрі,
Хоч на малесенькій горі.

Він заплашував очі і знову бачив її, як живу, у вінку з волошок, коли вона витирала хусточкою його ж дитячі сльози, які виступали на очах від щастя, що з ним поруч його Оксана.

Вона дарувала йому ласку, зігрівала осиротіле серце і вчила мови кохання, що не потребувала слів...Малий Тарас мережив кострубатими літерами шорсткий папір. Буква за буквою, писав залюбки, зокрема й перші віршовані рядки. Якими вони були? Цього вже ніхто не довідається. Можна лише припустити, що олівчиком занотовувалися слова, нав'язані незбагненими почуттями, які збурювала в дитячій душі Оксана. Першій музі геніального поета – Оксані – Тарас Шевченко присвятив поему “Мар’яна – черниця”(1841), саме про неї, по-дитячому світлу, казково незабутню згадував у поезіях “Три літа”, “NN” («Мені тринадцятий минало...»), «Ми вкупочці колись росли...». Дорогим іменем першого кохання Шевченко називав героїв своїх творів. І ми побачимо, як згодом цей жіночий тип фатально буде подобатись Шевченкові в жінках, змушуючи його шукати в них ту, “справжню” – подругу, дружину, порадицю, якою в дитинстві ввижалась йому Оксана. Оксана Коваленко після неминучої розлуки, думається, жила просто, природно. По-земному буденно й щасливо: стала на рушник із кріпаком. Виростила дітей. Досхочу натрудилася, наспівалася пісень: відійшла у вічність чистою-пречистою, бо ж у вволю навмивалася слізьми.

(Амалія)

Ведуча 3:

Петербург. Шевченко зятято, відточуючи кожен штрих, опановуючи таємниці рембрантівської світлотіні, малює на мансарді юну вродливицю. То було 1839 року. Натурниця з розпущеним волоссям, лежала в розкішному ліжку. Пухкі, напівдитячі губи, глибокі, так до кінця і не прочитані очі. Від Амалії – так звали німкеню – віяло стриманістю, відстороненістю, але не зверхністю. Вона дивилася в світ так, як звикла дивитися в себе, й думала про щось своє, можливо, навіть запитувала себе: «Як же вміє любити цей красень?» На випещеному обличчі – легка бездумність і природне, суто жіноче усвідомлення того, що пізнано її лише краплину, часточку, що все ще попереду, а шлях до істинного вона вготує довгий і непростий. Підписав молодий, але вже вдатний художник портрет своєї німецької коханої «з акцентом»: «Чевченко». Через роки й роки, стомлений чужиною, вже хворий, повернувшись із заслання, Шевченко поселився в пропахлій петербурзькими туманами майстерні. Якось похмурого дня 1859 року її вичовганий низький поріг переступило минуле. І уособленням його стала Амалія. Вона, як і колись, не тільки вимовляла, але й писала на рахунках поетове прізвище «з акцентом»: «Чевченко». Здавалося, нічого не змінилося, хіба що приходила вже не холоднокровна Амалія, а Амалія Іванівна...Оте «Іванівна» не відшукувалося в пам’яті...А все ж пам’ятаємо Амалію Клоберг (вона ж, можливо, Паша з

повісті «Художник» чи, зі слів Сошенка, сирота Маша) (уривок з повісті «Художник» – с. 307)

(Ганна Закревська)

Ведуча 4:

Інтимна лірика не буває безіменною. Звернемося до біографії поета. Навчаючись в Академії, вже прославленим автором “Кобзаря”, портретистом іде Шевченко в рідну Україну. Тут 29 червня 1843 року він зустрічає на балу Ганну Закревську. В цій жінці Тарас побачив одухотворений образ. До цього вже зовсім не думав про любов. А після, як реакція на його безнадійність, з’являється в поета те характерне для нього і вже незмінне упродовж усього життя бажання мати свою родину, свій дім, дружину, тихий і надійний захисток. Це бажання невдовзі переростає в гостру душевну потребу.

Отже, Ганна Закревська. Та, що, на жаль, була дружиною іншого.

(Звучить “Місячна соната” Бетховена)

Саме їй присвячено єдиний в Шевченковій колекції портрет з насиченим червоним тлом. Перед її портретом зупиняються і довго стоять люди, навіть ті, які нічого не знають про історію кохання Шевченка, її очі невідступно переслідують їх. Для неї зустріч із Тарасом була щасливою, прозорою миттю. Він так красиво і ніжно виявляв свої почуття, що не міг не відчувати на собі її уважний погляд чорно-синіх (так, саме таких) великих, виразних, ніжно-молитовних очей.

Шевченко якимось невблаганно-тривожним поглядом пристрасно поглядом пристрасно дивився на її очі, ніби казав: «У чергуванні світла і тіней – краса життя». Кобзар не любив друкувати на віршах посвят жінкам. Таких посвят є лише декілька. Вірш “Якби зустрілися ми знову”, всупереч звичайній стриманості поета, адресований конкретній особі, схованій під двома літерами – Г.З. Отож, Ганні Закревській

Тарас Шевченко “Г.З.”
Немає гірш, як в неволі
Про волю згадувать. А я
Про тебе, воленько моя,
Оце нагадую. Ніколи
Ти не здавалася мені
Такою гарно-молодою
І прехорошою такою,
Так, як тепер на чужині,
Та ще й в неволі. Доле! Доле!
Моя ти співаная воле!
Хоч глянь на мене з-за Дніпра,
Хоч усміхнися з-за...
І ти, моя єдина,
Встаєш із-за моря,
З-за туману, слухняная

Рожевая зоре!
І ти, моя єдина,
Ведеш за собою
Літа мої молодії,
І передо мною
Ніби море заступають
Широкі села
З вишневими садочками
І люде веселі
І ті люде, і село те,
Де колись, мов брата,
Привітали мене. Мати!
Старесенька мати!
Чи збираються ще й досі
Веселії гості
Погуляти у старої,
Погуляти просто,
По-давньому, по-старому,
Од світу до світу?
А ви, мої молодії
Чорняві діти,
Веселії дівчаточка,
І досі в старої
Танцюєте? А ти, доле!
А ти, мій покою.
Моє свято чорнобриве,
І досі меж ними
Тихо, пишно походжаєш?
І тими очима,
Аж чорними – голубими
І досі гаруєш
Людські душі? Чи ще й досі
Дивуються всує
На стан гнучкий? Свято моє!
Єдине свято!
Як оступлять тебе, доле,
Діточки-дівчата
Й зашебечуть по своєму
Доброму звичаю,
Може, й мене ненароком
Діточки згадають.
Може, яка і про мене
Скаже яке лихо.
Усміхнися, моє серце,
Тихесенько – тихо,
Щоб ніхто і не побачив...
Та й більше нічого.
А я, доленько, в неволі
Помолюся Богу.

Ведуча 1:

А ми йдемо далі шляхами Кобзаря. Доля готувала йому нову зустріч з жінкою, якій у листопаді 1843 року Шевченко адресує такі рядки: “О добрый ангел! Молюсь й плачу перед тобою. Ты утвердила во мне веру в существование святых на земле!”. Ця жінка – княжна Варвара Миколаївна Рєпніна, їй було 35, коли вона познайомилась з 29-літнім Шевченком. Яготинська красуня. Розумниця з широким світоглядом, що жила молитвами і пристрастями. Нещасливиця в особистому житті, прекрасна і добра душа, овіяна серпанком великої поезії, – такою була нова знайома Шевченка, яку він зустрів в Яготині і яка одразу ж палко покохала поета.

«Я чекала його любові, виглядала її, що ось завтра, ось-ось він прийде і скаже все. Все. Я була слабкою жінкою, яка так хотіла любові, а він... Він іноді відповідав мені теплим почуттям, але пристрастним – ніколи»

Поет замкнувся в собі й мовчав. Сповідь княжни його збентежила. Він щиро оточив її німбом святості, готовий був молитися на неї, на цю дивну аристократку, що в її душі відкрив стільки краси. Його почуття не було тим, чим було почуття княжни до нього.

У княжім домі панночка бліда
Жар серця нишком в вірші вилива,
Листок долоньки свічку затуляє.
Про що вона? Чого їй так болить
Далекий хтось, “хто під ружжом гуляє”?
Їй, панночці б – та суджений панич!
Зітхання соловейка у альтанці.
У княжім домі, в домі Рєпніних,
Невже нікого вартого в обранці?!
Нащо тобі за стіни кам’яні,
По вікнах тюрем лячно заглядати?
До Бога правди криком день при дні
За Україну в’ярмлену волати?!
Молилася. При свічці. При серця світлі...

З листа княгині Рєпніної до Шарля Ейнара:

«Шевченко здався мені простим і невибагливим. Він відразу став у нас своєю людиною. Моє обличчя було мокре від сліз і це було щастям. Це була м’яка, чаруюча, захоплююча музика. Подум’я неповторних настроїв тривожили мою душу. У день і час від’їзду я зі слъозами кинулася йому на ший, перехрестила чоло, й він вибіг із кімнати. Капніст переконаний, що я кохаю його й що я втратила голову. Я ж дуже прив’язана до нього й не перечу, що коли б я бачила з його боку кохання, я, може, відповіла б йому пристрастю».

Вернути б час, і я – Варвара,
Сумна, задумана княжна,
Я б утєкла з Яготина
Аж за Урал, де, наче хмара,
Пісок підводивсь над тобою,
Де цар кривавою рукою

Вершив безбожні діла.
Я б у задушливу казарму
Як вірна подруга, прийшла
Твоєю стала б я сестрою
І в Придніпровський рідний край
Листи б од тебе одсилала,
Я б берегла тої пісні...
Щоб чорний вітер Кос-Аралу
Не спопеляв даремно дні.

Велике і палке кохання до Шевченка так і залишилося для княжни Рєпніної нероздільним. Поет не відповів на її почуття, а Варвара пішла б і на край світу за своїм коханим. На все життя вона залишається справжнім і вірним другом, ангелом-охоронцем Тараса.

Після смерті поета, вже 60-літньою, Варвара Миколаївна не соромилася відкидати сніг перед своїм московським будинком. Ще тоді нею, чарівною, граційною, з німбом легенд над шляхетною голівкою, милувалися постарілі кавалери.

(Агата Ускова)

Ведуча 2:

Узимку 1854-1855 р. Шевченкові знов зблиснула зірка кохання – й закотилася. Йдеться про дружину коменданта Новопетровської фортеці, матір трьох дітей – Агату Ускову. Поет захопився нею безтямно, відчайдушно. А скільки і яких високих мрій було виткано в душі! Агата Ускова довго здавалася йому вищою досконалістю.

Шевченко про Агату Ускову: «Ця найпрекрасніша жінка для мене – справжня благодать Божа. Це одна-єдина істота, якою я захоплююся аж до поезії. Отже, я більш або менш щасливий.

Що за чудова, дивна істота – непорочна жінка! Це – блискуча перлина вінця творіння. Якби не це одне – єдине моему серцю рідне, не знав би я, що з собою робити. Я покохав її високою чистою любов'ю, – всім серцем і всією вдячною моєю душею».

В портреті Ускової Шевченко благородно використав божественно-рембрандтівські світлотіні, передав в очах ніжність і материнство і просто опоетизував її. А розчарування? Так, воно було... Розчарування відбилося, зокрема, в прозових творах Шевченка: Агафія в «Матросе или в прогулке с удовольствием и не без морали» і Агафія Ємельянівна в «Художнике» – це вона, Агата Ускова.

(Катерина Піунова)

Ведуча 3:

Вирвавшись із осоружної фортеці, поет мріє якомога швидше потрапити до Петербурга. Та доля на цілих п'ять місяців міцно пов'язує його з Нижнім Новгородом. Там Шевченко освідчується в коханні 15-річній актрисі Катерині Піуновій, незважаючи на 28 років різниці між ними. Що це було? Чи не Боже наслання, яке спізнають лише генії – сини Всесвіту, обранці вічності? Так уже судилося, що невеличка, гінка, кучерява Катерина (яке символічне для поета

ім'я) була фатально схожа на першу, освячену, осяяну дитинством, кохану Оксану. Вони познайомилися в Нижньому Новгороді. Тарас Шевченко підійшов до Піунової під час спектаклю. Посміхнувся і тихо промовив: “Вами, Катерино Борисівно, я люблюсь, коли бачу вас на сцені”. Тарас Григорович познайомився з її батьками, став приходити до неї. Дівчина горіла нетерпінням бачити його, без нього дні ставали мукою... В один з візитів Тарас Григорович сказав її батькам ті слова, які для Катерини були найчудовішою мелодією глибоких почуттів. Він просив у батьків її руки. Дівчина була щаслива, його ласкавий усміх тривожив душу, в її серця вривався промінь його сонця, творчість, кохання, але... грізні очі матері наказували їй вийти з кімнати і вона кинулась до дверей. Шевченку не відмовили прямо. Але його більше не запрошували в дім, і сама дівчина уникала його. «Случайно встретил я Пиунову, – пише Шевченко у “Щоденнику”, – у меня не хватило духу поклониться ей. А давно ли я видел в ней будущую жену свою, ангела-хранителя своего, за которую готов был положить душу свою?”.

Наслання несподівано налінуло, та зовсім уже несподівано розвіялося, як світанковий серпанок під дощем. Шевченко виїжджає до Петербурга. Наступної весни йому прийшла відмова.

Після розлуки Піунова вийшла заміж, грала на сцені, але не мала великого успіху в театральній публіки. Зникло сяйво генія, яке на якусь мить вихопило її постать із мороку повсякдення. Й усталене життя повернулося на круги свої – на круги сірої одноманітності, монотонності, швидкоплинної дріб'язковості.

Думав тоді Шевченко про створення родини, як няньчитиме дітей, як гойдатиме колиску з донечкою чи сином... Не судилося. Бог вів його іншим шляхом...

Якби з ким сісти хліба з'їсти,
А люде так собі пожнуть
Промовить слово, то воно б
І скажуть: “Десь його убито,
Хоч і як-небудь на сім світі,
Сердешного, на чужині... –
А все б таки якось жилось.
О горе, горенько мені!
Та ба! Нема з ким. Світ широкий,
Людей чимало на землі...
А доведеться самотнім
В холодній хаті кривобокій
Або під тинном простягтись.
Або... Ні. Треба одружитись,
Хоча б на чортовій сестрі!
Бо доведеться одурить
В самотині. Пшениця, жито
На добрім сіялись лану,

А Шевченкові не могла не зустрітися на довгій дорозі **Марко Вовчок** (“Какое возвышенно-прекрасное создание эта Женщина”) – не міг Всевишній не послати 1858 р. поетові юну Марію, дружину

прославленого професора Максимовича (“И где он, антикварий, выкопал такое свежее, чистое, добро?”).

Світе мій!
Моя ти зоренько святая!
Моя ти сило молодая!
Світи на мене і огрій,
І оживи моє побите
Убоге серце, неукрите...

– писав поет у вірші «Марку Вовчку», у вірші, в якому він її зворушливо називає «моя ти доню».

Шевченко писав «Максимовичці» ніжні листи, читав, схвильований, окрилений світлими жіночими чарами, поему «Марія», але водночас просив молоду вродливицю знайти йому наречену... То були хвилини, коли чистота спілкувалася з чистотою, гріховні помисли могли явитися обом, та не явилися... І син народився в Марії від її коханого чоловіка Максимовича... Ні, не випадково поет написав у знаменитому качанівському альбомі Тарновських такі рядки:

«І стежечка, де ти ходила
Колючим терном поросла»...

Ведуча 4:

Ликера Полусмакова – остання надія поета на щасливе подружнє життя

Ликері

Моя ти любо! Мій ти друже!
Не ймуть нам віри без хреста,
Не ймуть нам віри без попа
Раби, невільники недужі.
Заснули, мов свиня в калюжі
В святій неволі! Мій ти друже,
Моя ти любо! Не хрестись,
І не клянись, і не молись
Нікому в світі! Збрешуть люде,
І візантійський Саваоф
Одурить! Не одурить Бог,
Карать і миловать не буде:
Ми не раби його – ми люде!
Моя ти любо! Усміхнись,
І вольную святую душу,
І руки вольную, мій друже,
Подай мені. То перейти
І він pomoже нам калюжу,
Поможе й лихо донести,
В хатині тихій і веселій.

Шевченко закохався в Полусмакову і вхопився за рятівну думку – збудувати з цією кріпачкою своє родинне щастя. виглядати якого і чекати він уже стомився.

Не журюся, а не спиться
Часом до півночі,
Усе світять ті блискучі

Твої чорні очі.
Мов говорять тихесенько:
“Хоч, небоже, раю?
Він у мене тут – у серці”,
А серця немає.
Й не було його ніколи,
Тільки шматок м'яса.
Нащо ж хороше і пишно
Ти так розцвілася?..
Не журюся, а не спиться
Часом і до світа,
Усе думка побиває,
Як би так прожити,
Щоб ніколи такі очі
Серце не вразили?..
Не журюся, а не спиться
Часом до півночі,
Усе світять ті блискучі
Твої чорні очі.
Мов говорять тихесенько:
“Хоч, небоже, раю?
Він у мене тут – у серці...”

О, як він хотів раю! До останньої миті свого непростого життя шукав той рай і хотів, але... Рай так йому і не трапився. На все життя залишилися лише осколина і гіркота, і вічне запитання: “Хоч, небоже, раю? Він у мене тут..” “Але втім і є сенс життя, що між хотінням і раєм часом постають невидимі мури – які ані проломити, ані облогою здобути, ані перестрибнути – перелетіти їх, ані обійти, ані конем об'їхати”, - відзначає Валентин Чемерис у своїй повісті – феєрії “Я любила Шевченка”.

Ликера Полусмакова була і гарна, і ніби ж розумна (вміла читати, писати). Ледарство, неохайність, корисливість Шевченкової обраниці Тарас Григорович сприйме за селянську простоту, жвавність і дотепність. Він впевнений, що провинною всьому оте прокляте кріпацтво. Воля і достаток змінять Ликеру на краще! Починається останній самообман у життя поета.

14 вересня 1860 р., в день розриву з Ликерою, Шевченко напише вірш (правда, з присвятою “Н.Я. Макарову. На пам'ять 14 сентября”), у якому йтиметься про його нещасливе сватання до Ликери.

Барвінок цвів і зеленів,
Слався, розстилався,
Та недосвіт перед світом
В садочок укрався.
Потоптав веселі квіти,
Побив... Поморозив...
Шкода того барвіночка
Й недосвіта шкода.

Через тринадцять днів буде написано поезію, позначену літерою “Л” (порівняйте: перша поезія – “Ликері”; тепер – тільки “Л”).

Натяк прозорий, Ликері. Та поет уже не бажає, аби ця зрадниця приходила до нього навіть у сні. Більше того, він її, здається, остерігається.

Поставлю хату і кімнату,
Садок – райочок насаджу.
Посиджу я і походжу
В своїй маленькій благодаті.
Та в однині – самотині
В садочку буду спочивати.
Присняться діточки мені,
Веселая присниться мати,
Давне – колишній та ясний
Присниться сон мені!.. і ти!..
Ні, я не буду спочивати,
Бо й ти приснишся. І в малий
Райочок мій спідтиха-тиха
Підкрадешся, наробиш лиха...
Запалиш рай мій самотний.

Через 44 роки по смерті Шевченка, у Канів на Чернечу гору, до могили прибуде Ликера (Ликера Іванівна, вже 65 років) і в книзі записів, що лежатиме в хаті біля могили її колишнього нареченого, тремтячою рукою, плачучи, ковтаючи сльози, напише:

“13 травня 1905 року приїхала твоя Ликера, твоя люби, мій друже. Сьогодні мій день ангела. Подивись на мене, як я каюсь” “Твоя любя, мій друже...” – Ликера пам’ятала, як Шевченко їй сорок чотири роки тому писав: “Моя ти любо, мій ти друже”.

(В запису лунає пісня “Зоре моя вечірня”)

Ведуча 1:

Поета не стало. Згасла свічка його життя. Але залишилась поезія, залишились чудові твори живопису, а вони не мають обмежень у просторі, бо злітають все вище і вище, до вершин духу генія, де немає розбитих мрій, надій, розчарувань.

(Виступ читця районного Будинку культури Черненко Тетяни «Монолог Оксани» із поеми «Гайдамаки»)

Сценарій

фестивалю художньої творчості: «Тарасова криниця»

(м. Білгород-Дністровський 2014р.)

Дата проведення	13.03.2014р.
Час проведення	13-00
Місце проведення	ЦКтаД
Сценарій	Печарник О.І.
Режисер	Красовський А.М.
Ведуча	Печарник О.І.
Відповідальні	Печарник О.І. Цуркан І.І.
Режисер озвучування	Данилов В.В.

(Звучать фанфари, відкривається завіса. На задньому плані висить портрет Тараса Шевченка, прикрашений рушниками.

Звучить вірш у записі, переходячий у хореографічну композицію)

*«По забутих стежках, у безмежжі сліпого блукання,
Твоє слово, Тарасе, зорею освічує шлях,
Твої горді пісні розривають кайдани мовчання,
Чистим світлом ведуть по широких вкраїнських полях.
Геніальний творець. У безсмертних рядках Заповіту
Ти навіки живий полиновими травами мрій,
Твоє слово повік буде в пам'яті нації жити
Невгасимим вогнем, джерелом для майбутніх надій.»*

Пролог

(«Модерн Данс», «Силует»)

Вихід ведучої.

Вед: Добрий день, дорогі друзі!

І знову – березень. І знову линуть до нас думи геніального українського поета – пророка українського народу. 9-го березня, ми відзначили 200-річчя з Дня народження Тараса Григоровича Шевченка.

Та скільки б століть не пройшло, невмирущий дух поета, як і раніше, вітає над Україною.

(Повільно опускається супер)

Вед.: Його могутня постать утілює дух цілих поколінь волелюбних співців від славетних козацьких часів аж до сьогодні. Кобзар є мовцем народнопоетичної традиції. Тому фестиваль художньої творчості «Тарасова криниця» - це чудова можливість для молоді вшанувати його творчість, випити живої сили з джерела української духовності.

З нагоди 200-річчя з Дня народження великого поета протягом 2013-2014 років, в місті проведено низку заходів, присвячених славетному ювілею.

У червні, в День Конституції, в середньовічній фортеці проведена громадсько-культурна акція «Від Дніпра до Дністра...». Понад 300 людей зібралось, щоб заспівати своєрідний гімн українців «Рече та стогне Дніпр Широкий». Різноманітні заходи, присвячені ювілею великого поета, були організовані в бібліотеках нашого міста.

На місцевому радіо до 200-річчя пройшов цикл передач, присвячених життєвому та творчому шляху видатного українця. В серпні 2013 року в краєзнавчому музеї працювала виставка художніх робіт дитячої художньої школи «Тарас Шевченко – дух незалежності». 10 березня цього року традиційно відбулося урочисте покладання квітів до пам'ятника Тарасу Григоровичу Шевченко, а в центрі культури та дозвілля відкрито персональну виставку майстра художньої кераміки Валентина Перчуна «Від ювілею до ювілею». Фестиваль художньої творчості «Тарасова криниця» зібрав в цій залі школярів та студентів навчальних закладів міста.

Вед.: Для привітального слова запрошується виконуючий обов'язки Білгород-Дністровського міського голови, секретар міської ради Володимир Михайлович Мензелінцев

(Виступ Мензелінцева)

Вед.: І першими на цю сцену запрошуються колективи Білгород-Дністровського Центру дитячої творчості та закладів освіти.

(На вихід ведучих підіймається сунер)

(Блок Міського центру дитячої творчості)

Программа 1.15ч.

(Лунає пісня «Рече та стогне Дніпр широкий», повільно закривається завіса)

Вихід ведучої

Вед.: Тарас Шевченко. З цим іменем сьогодні на планеті Ідентифікується Україна та

українці. І хто б ти не був, де б не жив, той, хто перечитає «Кобзаря», не зможе уявити своєї долі без Шевченка. Бо слово Шевченкове, таке просте, таке доступне, таке сміливе, волелюбне, таке гаряче і живе! Воно магічну силу має – всю душу враз перевертає. Це правда, це істина, що пройшла крізь горнило століть. Сьогодні тут присутні усі, кому не байдужа творчість Тараса Григоровича.

(Відкривається завіса)

(Виступ студентів учбових закладів)

Вед.: На сцену запрошується Студентка Білгород-Дністровського рибпромислового технікуму Паладій Карина. Поема «Лілея»

Вед.: На сцені молодший хор «Бджілка» дитячої музичної школи, керівник Аполіт Тетяна Олександрівна, концертмейстер Саакова Антоніна Германівна.

Вед.: На сцені студентка Білгород-Дністровського державного аграрного технікуму Ткаченко Віола «Причинна»

Вед.: До вашої уваги виступ вокального ансамблю дитячої музичної школи, керівник Донітраш Олександр Миколайович, концертмейстер Гогуленко Дмитро Анатолійович. Муз. Якова Степового, сл.. Тараса Шевченка «Садок вишневий коло хати»

Вед.: Українську мелодію композитора Мирослава Скорика виконує ансамбль «Віола» дитячої музичної школи, керівник Михайліченко Ірина Василівна, концертмейстер Тимофеева Лілія, 6 клас.

Вед.: Для нагородження кращих колективів на сцену запрошується виконуючий обов'язки Білгород-Дністровського міського голови, секретар міської ради Володимир Михайлович Мензелінцев

*(Виступ
Мензелінцева.
Нагородження)*

Вед.: Через 20 хвилин фестиваль-концертну програму

продовжать студенти та викладачі Білгород-Дністровського педагогічного коледжу.

(Закривається завіса, антракт 20 хв.)

**(Виступ студентів та вчителів Білгород-Дністровського училища
Південноукраїнського Державного педагогічного університету ім.
К.Д.Ушинського)**

Під час антракту, готуються мікрофони для виступу хору.

(Звучать позивні. Лунає «Рече та стогне Дніпр широкий».

Вихід ведучих.)

Після слів ведучих відкривається завіса

1. Мішаний хор під керівництвом Кожухар Зореслави Михайлівни та Пришляка Віталія Івановича, концертмейстер Білікчи Ала Василівна
Вірші Тараса Шевченка, музика Левка Ревуцького

«Ой, чого ти почорніло»

Музика Вахняніна **«Садок вишневий коло хати»**

(Завіса закривається після об'яви номеру)

2. Поема **«Лілея»**, читає Жукова Галина

(Відкривається завіса)

3. Музична композиція **«Дударик»** виконує Штерєб Богдан

(Опускаються мікрофони)

4. Хореографічна композиція **«Дівчина весна»**, художній керівник
Заслужений працівник культури України, Мікулін Іван Іванович.

5. Вокальний ансамбль **«Корольок»**, керівник
Лапіна Людмила
Василівна, музика
Заремби, слова Тараса
Шевченка **«Така її доля»**

6. Народний ансамбль
народної пісні **«Рідні
наспіви»**, керівники

Марченко Тетяна та Удич Олена «Вітре буйний», «У перетику ходила»

7. Хореографічна композиція «Вітерець»
8. Вокальний ансамбль «Смерічка», керівник Махновська Ольга Олегівна,
«Бандуристе, орле сизий», виконує солістка Лавриненко Надія,
«Утоптала стежечку»
9. Народний ансамбль української народної пісні «Веселка»,
художні керівники заслужені працівники культури України
Нікіруй Михайло Іванович та Нікіруй Валентини Опанасівни
10. Хореографічна композиція «Українські візерунки»

Після слів ведучих на сцені. Голос ведучої за кулісами

Вед.: Для нагородження на сцену запрошується виконуючий обов'язки Білгород-Дністровського міського голови, секретар міської ради Володимир Михайлович Мензелінцев

Завіса закривається.

Звучить «Реве та стогне Дніпр широкий»

Матеріали підготувала: А. А. Гаріджук
Редактор: Н.О. Шеренгова
Компютерні роботи: К. В. Шеховцова
Відповідальний за випуск: М.О. Діденко